

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete4
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

18 Haziran 2025 S.64

Halkların Katili NATO'ya Ölüm

Her gerçek halk devrimi, her proleter kalkışma, uluslararası proletaryanın her sosyalizm sıçraması, karşısında bu kan içici askeri-siyasal örgütü bulacaktır. NATO, tüm proleter devrimlerin, emekçi halkların özgürlük atılımlarının karşısındadır. Dünya devrimi ve bunun bir parçası olarak Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi, sadece işbirlikçi Türk tekelci kapitalizmine karşı yürütülüyor. O aynı zamanda NATO'ya karşı yürütülüyor!

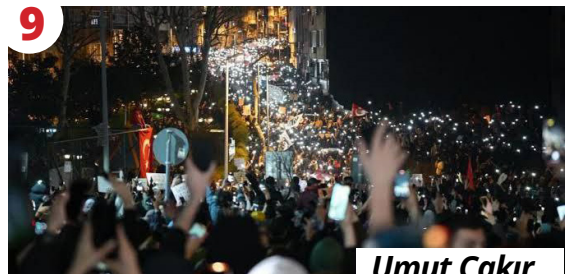
Editör
Siyonist İsrail-İran Savaşında Devrimci Tavır

Taylan Işık
Siyonist İsrail Tetiği Çekti, Ya Sonrası?

8
Son 20 Yılın En Büyük Eylemi

9
Umut Çakır
İkinci Perdeye Hazırlık

12
Kadınlar "Kadın Grevi"nde Yine Sokaktaydı

Halkların Katili NATO'ya Ölüm

Manşet

Siyonist rejim İran'a ani bir saldırı başlattı. İyi planlanmış, sinsice...

"Güçlü ve yenilmez İsrail"!.. Gerçekten mi?

Saldırıdan hemen önceki günlerde Konya'dan kalkıp İran sınırından bilgiler toplayan E-3A uçakları, yine sınırda faaliyetlerini yoğunlaştıran "Bayraktar"lar dahil sayısız (S)İHA, Kürecik Radar Üssü, **Güney Kürdistan'da yoğunlaşan Mossad-CIA-MI6 -MIT faaliyetleri**, Katar, BAE ve Umman'da bulunan ABD üslerinden kalkan keşif uçakları, Kızıldeniz, Hint Okyanusu ve Hürmüz Boğazı yakınlarında dolanıp duran ve sünger gibi tüm iletişimi çekip tarayan ABD-NATO donanma gemileri, **Akdeniz'deki uçak gemisi görev filoları, Kıbrıs'taki İngiliz-NATO üsleri ve sayısız askeri-casus uydu...** Tüm bunlar saldırıdan bir hafta kadar önce inanılmaz bir faaliyet içindeydi. Bir yandan da İsrail'e kargolar dolu su füzeler taşınıp durdu. Yetmedi, saldırı günü İngiliz (NATO) tanker uçakları İsrail uçaklarına havada yakıt ikmali yaptılar. Bütün bunlar da yetmedi. ABD, İran ile "nükleer pazarlık" görüşmelerini sürdürerek gelmekte olan saldırıyı perdeledi.

Görünürde tetiği çeken siyonist İsrail. Ama gerçekte saldıran bir bütün olarak ABD komutasında NATO'dur.

Benzer saldırı, sözüm ona Ukrayna tarafından Rusya'nın stratejik bombardıman uçaklarına (ki START anlaşmaları gereği hangar dışında, açıkta bulunması gerekiyordu bu uçakların) karşı da yapıldı. Aynı araçlarla, aynı planlamayla, aynı "karanlık" eller tarafından!

NATO sadece bir askeri örgüt değildir. Askeri, siyasi ve iktisadi bir yapıdır. Emperyalizmin en kristalize yapılanmasıdır. Emperyalizmin tam ilhak sürecine hala ve/veya henüz boyun eğmeyen ülkeleri silah zoruyla yakıp yıkmamanın temel aracıdır. Ama bundan çok daha önemlisi, emperyalizmin, küresel finans kapitalin temel karşı-devrim örgütüdür. Antikomünizmin çekirdek yapılanmasıdır!

Daha önce defalarca dikkat çektik, yineleyelim: Her gerçek halk devrimi, her proleter kalkışma, uluslararası proletaryanın her sosyalizm sıçraması, karşısında bu kan içici askeri-siyasal örgütü bulacaktır. NATO, tüm proleter devrimlerin, emekçi halkların özgürlük atılımlarının karşısındadır. Dünya devrimi ve bunun bir parçası olarak Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi, sadece işbirlikçi Türk tekeli kapitalizmine karşı yürütülmüyor. O aynı zamanda NATO'ya karşı yürütülüyor!

NATO dediğimizde en başta ABD olmak üzere tüm emperyalistleri, Avrupa'nın küçük fino köpeklerini, bölgedeki gericiliğin kalesi Türk devletini, siyonist İsrail'i, doğu Asya'da kapitalist Kore, Japonya ve Avustralya'yı (NATO'nun Pasifikleştirilmesi!) bütün olarak düşünmek gerekir. İnsanlığın sosyalizm yürüyüşünün önündeki en büyük, en vahşi, en kan içici antikomünist örgüt budur.

Bu yüzdendir ki NATO nerede bir konum alırsa, emekçi halklar ve uluslararası devrimci proletarya onun tam karşısında konumlanmak zorundadır. Günümüz dünyasında doğru devrimci konumu gösterecek olan şaşmaz ölçü, budur!

Halklarımızın ve dünya halklarının özgürlüğü bu insanlık düşmanı savaş örgütünün yok edilmesine bağlı! Bir kez daha ve hep birlikte:

Halkların katili NATO'yu dağıtalım!

Siyonist İsrail-İran Savaşında Devrimci Tavır

Editör

16 Haziran '25

Siyonistler, bir insan ömrünü bulmayan kısacık tarihlerinde hiç yaşamadıkları, görmedikleri yıkıcılıkta bir darbeye karşılaştıklarını gördüler.

Siyonist İsrail'in İran'a saldırmaya başladığı saatlerde kaleme alınan son makalemiz, "Siyonist İsrail Tetiği Çekti, Ya Sonrası?" başlığıyla yayınlandı. Çoğu kişinin siyonist İsrail'in askeri güç ve kabiliyetini hayranlıkla izlediği anda biz "sonrası"na dikkat çekmiş, biraz bekleyip görmek gerektiğine işaret etmiştik. Doğrusu, İran'ın yanıtının geçmişteki gibi, dostlar alışverişte görsün kabilinden bir yanıt mı, yoksa bu sefer ciddi bir karşılık mı olacağı bize göre de belli değildi.

Siyonist İsrail'in saldırısı çok şiddetliydi. **Doğrudan nükleer tesisler hedef alınmış, en üst düzey askeri komutanlar öldürülmüş, dinci rejimin tepe yönetimi felç olmuş bir görüntü vermeye başlamıştı.** Ama çok geçmeden toparlandılar ve siyonist yönetim dahil, kimsenin beklemediği sertlikte bir karşılık vermeye başladılar. Siyonistler, bir insan ömrünü bulmayan kısacık tarihlerinde hiç yaşamadıkları, görmedikleri yıkıcılıkta bir darbeye karşılaştıklarını gördüler.

Evet, "tetik çek"mişlerdi ama sonrasını hesaplayamamışlardı. Emperyalistlerin, özellikle de ABD ve İngiliz emperyalizminin doğrudan savaşa katılarak açık desteklerine güvendikleri açıktı. Bu iki emperyalist devletin, Ürdün gibi finolarla verdikleri istihbarat ve hava savunma desteği, başka askeri ve siyasi destek yetmiyordu. Savaşın dördüncü günündeyiz ve halen ABD'nin savaşa boylu boyunca girmesi için yalvarıp duruyor. ABD şimdilik sadece "yancı" rolüyle yetinmek istiyor ama savaşa tam katılıma kapıları kapatmış da değil.

Emperyalizmin Ortadoğu'daki (Batı Asya) koçbaşı kuduz köpek misali, cezasız kalacağı

Savaşın nükleer bir savaşa dönüşme tehlikesi henüz geçmiş değil.

güvencesiyle her tarafa saldıran bu siyonist haydut çetesi şimdi yediği darbelerle şaşkın, korkmuş, ürkmüş vaziyette. **İlk gün, "savaş ne kadar gerekiyorsa sürecektir" tafrası atan siyonist çete, ikinci günün sonunda Birleşik Arap Emirlikleri üzerinden, el altından "müzakere" teklifi göndermeye başladı.** Şimdi bu görevi Trump üstlenmiş görünüyor. Ahmaklıkta önceki ABD Başkanlarını açık ara geçen bu adam, bir yandan savaşa tam müdahil olma tehditleri savururken bir yandan da "barış olacak" diye açıklamalar yapıyor. ABD ve İngiltere emperyalistleri dahil bütün bu savaş çığırtkanı bloğun ürktüğü çok açık. Savaşın nükleer bir savaşa dönüşme tehlikesi henüz geçmiş değil.

Fakat Siyonist İsrail ve ABD, İngiltere, Fransa gibi emperyalist devletler "pabucun pahalı" olduğunu görüp anladılar; bu yüzden topu birbirlerine atıp duruyorlar. Onları böyle bir korku atmosferine iten tek etken İran'ın verdiği sert karşılık değil elbette. **Rusya, Çin Halk Cumhuriyeti, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nden tutalım da, Suudi Arabistan, Pakistan, Azerbeycan gibi, geniş yelpazedeki devletlerin siyonist İsrail'e tavır almaları, emperyalistlerdeki korkunun bir diğer kaynağı oldu.**

Bir saflaşma, bir ayrışma gerçekleşiyor. Savaş bitmiş değil, haliyle saflaşma da. Ama şurası artık bir olgu: Mahallenin başı boş kuduz köpeği gibi önüne gelene saldıran siyonist İsrail, korku ve panik içinde, değneksiz köyde olmadığını anlamış gibi.

Peki bu saflaşmada Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ile komünist, devrimci güçlerinin yeri neresi? Devrimci politik tavır nasıl olmalı?

Önce şu noktanın altını çizmek gerek: Siyonist İsrail'in saldırganlığına bakarak, iki ülkenin işçi sınıfı, komünist ve devrimci güçleri dinci, İran Molla Rejiminin tüm antikomünist, gerici, burjuva sınıf karakterini bir yana atarak, onun arkasında hizaya dizilemez. Bu gerici rejimin ne vinçlerde astığı komünistler, Kürt yurtsever devrimciler unutulur, ne de onun antikomünist karakteri... Bu dinci gerici rejim, dün Afganistan'da SSCB'ye karşı emperyalistleri yanında saf tutuşunun; Filistin'de, Filistin Devrimini devrimci, demokratik, laik bir çizgiden çıkarmak için Filistinli devrimci örgütlere karşı Katar-

Türkiye-İsrail'le birlikte HAMAS'ı desteklemenin kefaretni ödüyor şimdi.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı, emekçi halkları, komünist ve devrimci güçler, siyonist İsrail karşısında kendi varlık koşulları nedeniyle, yani kendi varlığını korumak için savaşıyor diye, bu molla rejimini kayıtsız-şartsız destekleyemez. Komünist ve devrimci güçler, işçi sınıfının bağımsız sınıf çıkarlarını gerici, burjuva molla rejimi karşısında da korumak durumunda. Gelecekte gerçek bir halk ayaklanmasının yani işçi ve emekçilerin gerçek sınıf taleplerinden, yaşam koşullarının içinden doğan bir ayaklanma bu mollalar rejimine karşı patlak verdiğinde, safımız elbette halk ayaklanmasının yanı olacak. Şüphesiz, emperyalistlerin kışkırttığı kışkırtacağı "renkli devrim" kargaşası ile gerçek halk ayaklanması arasındaki farkı görmek, tahlil etmek koşuluyla. Bu yüzden, Komünistler "ayaklanma" gibi görünen her kargaşaya destek vermez. Her ayaklanma ya da alt-üst oluşu kendi koşulları içinde değerlendirerek, somut koşulların somut tahlilini yapmak; izlenecek yolu böyle belirlemek olmazsa olmazdır.

Bütün bunlardan, sürmekte olan ve ne zaman biteceği -siyonist İsrail'in "aman dileyen" mesajlarına rağmen- belli olmayan bu savaşta "tarafsız" kalmak gerektiği sonucu çıkmaz. **Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı, emekçi halkları, komünist ve devrimci güçleri bu savaşta tereddütsüz biçimde siyonist İsrail'in karşısında durmalılar. Bu savaş, siyonist İsrail'in koçbaşlığında yürütülüyor olsa**

da, gerçekte bu ABD, İngiltere ve diğer emperyalistlerin dünya işçi sınıfı, emekçi halkları ve sosyalizme karşı yürüttükleri savaşın bir parçasıdır. Bu savaşın amacı, emperyalist dayatmalara boyun eğmeyen Molla rejimine boyun eğdirerek, Batı Asya'yı kendi planlarına göre şekillendirmek ve tam boyunduruk altına almak. Bu nedenle, Molla rejiminin dinci, gerici, burjuva ve antikomünist karakterini bir an için unutmadan, dolayısıyla, işçi sınıfının bağımsız sınıf çıkarlarını bu gerici, burjuva, antikomünist rejimin çıkarlarına feda etmeden, siyonist İsrail ve onun gerçek sahipleri olan emperyalist devletlere karşı mücadele edilmeli.

Burada bağımsız sınıf çizgisini korumanın güçlüğünden söz edilebilir. Doğrudur da. Ama tarihin dönüm noktalarında bu güçlüklerden başarıyla geçmekten başka yol yok. Yaşam bizden yana, tarih bizden yana akıyor. Bunu bildiğimiz için, İran'ın misillemesini görmeden, önceki makalemizde, "Siyonist İsrail'in her 'zafer'i siyonist devletin yıkımına doğru atılmış güçlü bir adım olacak! Dün başlatılan savaş dahil." demiştik.

İran'ın verdiği karşılıktan, dünya halklarının verdiği tepkiden ve sayısız devletin karşı duruşundan sonra, siyonistlerin ve emperyalist hükümet başkanlarının gözlerinde gördüğümüz korku öngörümüzün doğruluğuna işaret ediyor. Faşist, siyonist Netanyahu, verdikleri savaş "kurtuluş savaşı" diye adlandırmış ve "biz kazanacağız" diye eklemiş. Mezarlıkta ısıklık çalmaya başlamış. Korkuyorlar, kaybediyorlar.

Siyonist devlet yıkıma doğru hızla ilerliyor!

Yeniden Ankara'ya Gidiyorlar

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası'nın (Öğretmen Sendikası) dört temel hak talebiyle başlattığını mücadele sürüyor. Öğretmen Sendikası, sosyal medya hesaplarından yaptıkları paylaşım ile Ankara'ya yürüyeceklerini duyurdu.

Yıllardır taleplerini duyurmaya çalıştıklarını, bunu için pek çok eylem, görüşme ve açıklama yaptıklarını, fakat hiçbir olumlu gelişme olmadığını belirten sendika, 25 Haziran'da Ankara'ya yürüyeceklerini duyurdu.

"Çünkü yıllardır verdiğimiz mücadele yok sayıldı. Çünkü taleplerimiz duyulmadı. Çünkü artık sabrımız tükendi" diyen öğretmenler, bugüne dek Milli Eğitim Bakanlığı'na başvuruda bulunmak, komisyonlarına dosyalar sunmak, basın açıklamaları yapmak, dilekçeler yazmak patron dernekleri ile görüşmeler yapmak dahil her türlü çabayı gösterdiklerini belirtti.

Öğretmenler geçen yıl TBMM önünde 52 gün boyunca nöbet tutmuş, Yusuf Tekin'in toplantı yaptığı yerde saatlerce kapıda bekleyerek görüşmüştü. Ancak özel sektör öğretmenlerinin taleplerine ilişkin hiçbir olumlu gelişme olmadı.

"Yetkililer susmayı tercih etti. Şimdi biz konuşuyoruz. Sokakta, yolda, Ankara'da..." diyen Öğretmenler Sendikası dört ana talebini ise şöyle açıklıyor:

1) Taban Maaş Uygulaması:

Öğretmen maaşları patron inisiyatifine bırakılmamalıdır. Kamudaki gibi tüm öğretmenler için asgari bir "taban maaş" yasal güvence altına alınmalı

ve uygulanmalıdır. Öğretmenlik asgari ücretle yapılacak bir meslek değildir.

2) Belirsiz Süreli İş Sözleşmesi:

Özel sektör öğretmenleri her yıl sözleşme yenileme baskısıyla, iş güvencesinden yoksun bırakılmaktadır. Süreli sözleşmeler, patronların baskı aracı haline gelmiştir. Tüm öğretmenler belirsiz süreli sözleşme güvencesine sahip olmalıdır.

3) Eğitim ve Güzel Sanatlar İşkolu Kurulması:

Bugün eğitim emekçileri "ticaret, büro, eğitim" işkolunda gösterilerek eğitimle ilgisi olmayan işkollarıyla aynı kefeye konmaktadır. Bu durum, toplu sözleşme ve sendikal hakların engellenmesine yol açmaktadır. Eğitim, özel bir hizmettir; ayrı bir işkolu olarak tanımlanmalıdır.

4) Kamu İle Özlük Haklarında Eşitlik:

Aynı diplomayla, aynı müfredatı işleyen öğretmenler arasında, kamuda ve özelde büyük uçurumlar vardır. Özlük hakları, çalışma saatleri, tatil, yeşil pasaport hakkı, eğitim-öğretim ödeneği gibi temel haklar açısından kamu ile eşitlik sağlanmalı, özel sektör öğretmenlerinin emeği değersizleştirilmemelidir.

**İNSANCA ÇALIŞACAĞIZ
ÖĞRETMENLİĞİ YAŞATACAĞIZ!**

Hükümeti, TBMM'yi, Milli Eğitim Komisyon Üyesi Vekilleri, Milli Eğitim Bakanlığını ve İşveren Temsilcilerini aşağıda yazılı olan taleplerin karşılanması için adım atmaya çağırıyoruz.

1- Taban Maaş Hemen Yasaya Girmelidir!

2- Belirli Süreli İş Sözleşmesi Kaldırılmalıdır!

3- Eğitim ve Güzel Sanatlar İş Kolu Kurulmalıdır!

4- Özlük Haklarında* Kamu ile Eşitlik Sağlanmalıdır!

*Çalışma Saatleri, Tatil Süresi *Yeşil Pasaport Hakkı *Eğitim - Öğretim Ödeneği

Bu yürüyüşün yalnızca öğretmenlerin yürüyüşü değil, emeğin yürüyüşü olduğunu belirten Öğretmen Sendikası, eşitlik, adalet ve insan onuru için bir yürüyüş olduğunu vurgulayarak tüm kamuoyunu, velileri, öğrencileri, sendikaları, emek ve meslek örgütlerini, özel sektör öğretmenlerinin haklı mücadelesinde yanlarında olmaları çağrısında bulunuyor.

Berkin Elvan Ölümsüzdür

Gezi Ayaklanması'nda evinin bulunduğu Okmeydanı'nda polis Fatih Dalgacı'nın attığı gaz kapsülüyle başından vurulan ve yaşam mücadelesini 11 Mart 2014 tarihinde kaybeden Berkin Elvan, vurulduğu yerde anıldı.

16 Haziran Pazartesi günü çok sayıda genç, ellerinde Berkin Elvan'ın resimleri ve karanfillerle Okmeydanı'nda bir araya gelerek Berkin Elvan'ın vurulduğu yerde anma gerçekleştirdi.

"Üzerinden kaç yıl geçerse geçsin Gezi Direnişi'nde iktidarın aramızdan kopardığı gezi şehitleri için adalet istemeye, direniş alanlarında isimlerini haykırmaya devam edeceğiz. Gezi'den 19 Mart'a direnişin olduğu her yerde, Berkin ve tüm yitirdiklerimiz

bizimle olmaya devam edecek." denilen açıklamada, gençliğin cesareti ve iradesiyle 19 Mart'tan bu yana memleketin dört bir yanında sürdürdüğü isyanın, Gezi ruhunu ve Berkin'in mücadelesini bir kez daha hatırlattığı vurgulandı.

Berkin'i vuran polisin yargılanıp 16 yıl 8 ay hapis cezası almasına rağmen hâlâ tek bir gün hapis yatmadığı ve polislik yapmaya devam ettiği hatırlatılarak, "Polis şiddetiyle, tarikatlar eliyle, patronlar daha çok kâr etsin diye MESEM'lerle katledilen tüm çocuklarımız için adalet demeye devam edeceğiz. Bir gün çocuklarımız özgür doğacak. Berkin Elvan ölümsüzdür." denildi.

Halkların Birleşik Mücadelesini Büyütelim

Filistin Eylem Komitesi'nin çağrısıyla çok sayıda kişi 16 Haziran Pazartesi günü İstanbul'da Levent Metro çıkışında bir araya gelerek, İsrail Konsolosluğu önüne yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi.

"İran Halkı Yalnız Değildir" sloganları atılan eylemde, basın açıklamasını Nazar Şafak okudu.

Emperyalist-Siyonist güçlerin, Gazze'de Filistin halkının mücadelesini kırmak için başlattığı ve hiçbir kural tanımadan sürdürdüğü vahşi saldırıya rağmen, hedeflerine ulaşamadığını ve bunun kendileri açısından stratejik bir yenilgi anlamına geldiğini söyleyen Şafak, bu nedenle emperyalist güçlerin saldırılarını İran'a doğru genişleterek bu başarısızlığı telafi etme hamlesine giriştiğini belirtti.

Emperyalizmin savaş politikaları karşısında tüm dünyada ezilenlerin saf tutmaları gerektiğine işaret eden Şafak, "Emperyalistler, Ortadoğu'yu yeniden şekillendirmek için halkların kanı üzerinden üsleri olan Siyonist İsrail'in güvenliğini merkeze alan

bir proje yürütüyor. Soykırımcı işgal devleti, Filistin halkını ve Ortadoğu halklarını topraksızlaştırma ve sürme planlarını gerçekleştirmek için saldırılarını sürdürürken tüm bölgeyi sömürü ve tahakküm altına almaya çalışıyor" diye konuştu.

Bugün İran'a yapılan saldırıya karşı çıkmanın Siyonizme ve

emperyalizme karşı mücadelenin ve Filistin halkının maruz kaldığı saldırının karşısına çıkmanın bir parçası olduğunu ifade eden Şafak, bu saldırılara sessiz kalmanın ise; emperyalist ve Siyonist savaş politikalarını onaylamak, halkların katledilmesine razı gelmek anlamına geldiğini vurguladı.

Madleen'e Özgürlük, Vela'ya Ambargo

Antakya Emek ve Demokrasi Platformu'nun çağrısıyla, Gazze'ye insani yardım taşıyan Özgürlük Filosu'na bağlı Madleen gemisinin uluslararası sularda saldırıya uğramasını protesto için 11 Haziran'da bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

"Madleen'e Özgürlük Soykırım Gemisi Vela'ya Ambargo" diyen Emek Ve Demokrasi Patformu adına yapılan basın açıklaması, yaklaşık iki hafta önce İtalya'dan yola çıkan Madleen Gemisi'nin, Gazze halkına insani yardım ulaştırmak, abluka altındaki bir halkın yaşama hakkına

destek olmak ve İsrail'in süregiden savaş suçlarına karşı dünya kamuoyunu harekete geçirmek amacıyla Akdeniz'e açıldığı ve gemide hiçbir askeri malzeme bulunmadığı hatırlatmasıyla başladı.

Geminin İsrail güçleri tarafından hukuksuzca durdurularak içindekilerin gözetimine alınması, yalnızca bir saldırı değil, açık bir uluslararası suç. Ve tüm dünya halklarının vicdanına, dayanışma hakkına ve barış talebine yönelik bir saldırı olduğu belirtildi.

Açıklamada, Madleen'e saldırıldığı günlerde, İsrail'e silah yapımında kullanılacak çelik malzeme taşıyan Vela isimli geminin Mersin Limanı'na yanaştığı, bu durumun Türkiye'nin fiilen İsrail'in askeri altyapısına hizmet ettiğini ve Gazze'deki savaş suçlarına lojistik destek sunduğunu göstermekte olduğunu söylenerek, "Türkiye'nin limanları ve kurumları, çocuk katili bir devletin askeri ikmal yollarına açılmamalıdır. Bu yalnızca politik değil, aynı zamanda ahlaki ve tarihsel bir sorumluluktur. Susmak, izlemek ve ortak olmak: Bunların her biri insanlığa karşı işlenen suçun parçası olmaktır." denildi.

Siyonist İsrail Tetiği Çekti, Ya Sonrası?

Taylan Işık

13 Haziran '25

Bütün emperyalist devletler ve NATO tarafından gözbebeği gibi korunan, silah, para, teknoloji, propaganda vb. akla gelebilecek her yönden desteklenen siyonist devlet ve hükümeti, gücünü bilerek, olduğunun kat be kat üstünde göstererek "caydırıcı" bir psikolojik ortam yaratmaya çalışıyor.

Siyonist İsrail'in "geliyorum" diyen saldırısı dün gece başladı. Ne kadar süreceği de belli değil. Siyonist hükümet, saldırıların "gerektiği" kadar süreceğini açıklayarak ucu açık bir savaş sürecinin başlatıldığını duyurdu.

Gerici İran rejimine gelince... Şimdilik tehditler savurmakla kalıyor. Siyonist İsrail hükümetini "pişman" edeceğini açıklayıp duruyor. Bu tehditlerin ne derece ciddi, ne derece etkili olacağını kestirmek mümkün değil.

Hemen iki önemli noktanın altını çizmek istiyoruz. Birincisi, **gerici İran rejimi dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının ardından gözyaşı dökeceği bir rejim değil. Bu gerici rejimin temellerinin harcı, vinçlerde sallanarak idam edilen komünistlerin, devrimci-demokrat insanların kanıyla karılmıştır.** Geçmişte kalmış bir

perde değil bu. Gerici İran rejimi, bugün de fırsatını bulduğunda Kürt yurtseverlerini, komünistleri darağacına çekmeye devam ediyor. Bu unutulmaz, unutulmamalı. Bununla birlikte, emperyalistlerle, siyonist İsrail'le savaş söz konusu olduğunda proletarya eyleme dayalı eleştirisini gerici İran rejimine değil, emperyalistlere ve siyonist İsrail'e yöneltmelidir. Bugün olması gereken budur.

İkinci önemli nokta, siyonist İsrail'in gücüyle ilgilidir. **Bütün emperyalist devletler ve NATO tarafından gözbebeği gibi korunan, silah, para, teknoloji, propaganda vb. akla gelebilecek her yönden desteklenen siyonist devlet ve hükümeti, gücünü bilerek, olduğunun kat be kat üstünde göstererek "caydırıcı" bir psikolojik ortam yaratmaya çalışıyor.** Dün başlayan ve daha ne

kadar süreceği belli olmayan hava ve füze saldırıları her şeyden önce ABD ve İngiliz emperyalizminin istihbari, teknik, teknolojik vb. desteği olmadan yapılamazdı. Bu iki emperyalist devlet, saldırıdan iki-üç gün önce Ortadoğu ülkelerindeki büyükelçilik görevlilerine "tahliye"

emri vermişlerdi. **Saldırıyı bildikleri ve onay verdikleri çıktı.**

Ama hepsi bu değil. Katar, Ürdün, Irak gibi emperyalistlerin Ortadoğu'daki uydu devletleri İran'ın İnsansız Hava Araçları saldırısını engellemek için kolları sıvadılar. Siyonist İsrail saldırısını yaptıktan sonra, kendi halklarına tarafsız görünmek için hava sahalarını kapattılar. Katar, daha ileri giderek, siyonist İsrail'e yönelik saldırıları önlemek için savaş uçaklarını havalandırdı. ABD Başkanı Trump, "saldırıdan haberimiz var, ilgimiz yok" diye açıkladı sonra ekledi: "İsrail'e saldırı olursa müdahale ederiz". Türkçesi, İsrail kuduz köpek gibi herkese saldırabilir, ama kimse ona dokunamaz. Türkiye ise, Malatya'da kurulu Kürecik Radar Üssü'nün her türlü istihbaratı siyonist İsrail'e aktarması karşısında kör ve sağırları oynuyor.

Gerici İran rejiminin insan/ kadro kayıpları hakkında burada söz söylemek gereksiz. Magazin basını bu konuyu cılız çıkarmak derecede işliyor zaten. Üzerinde durulması gereken nokta, gerici İran rejiminin bu saldırılara karşılık verip vermeyeceği ve nasıl vereceğidir. Şurası kesin, gerici İran rejimi karşılık vermez, hatta zayıf bir karşılık verirse artık ayakta duramaz. **Güçlü, yıkıcı bir karşılık vermesi, prestij ve moral olarak ayakta durabilmesi**

Güçlü, yıkıcı bir karşılık vermesi, prestij ve moral olarak ayakta durabilmesi için olmazsa olmazdır. Üstelik bu karşılığın, petrol yollarını kapatmak üzere Körfez ülkelerine yönelik bir saldırı biçiminde değil, doğrudan siyonist İsrail'i hedef alan bir saldırı olmak durumunda.

için olmazsa olmazdır. Üstelik bu karşılığın, petrol yollarını kapatmak üzere Körfez ülkelerine yönelik bir saldırı biçiminde değil, doğrudan siyonist İsrail'i hedef alan bir saldırı olmak durumunda.

Siyonist hükümetin beklentisi de bu yönde. Siyonist Netanyahu, Yahudi halkına seslenirken, "bedava savaş yoktur" deyip Yahudi halkın sığınaklarda günlerce kalmasını istedi. Bu, bütün bir nüfusun, fareler gibi, ne kadar süreceği belli olmayan bir süre için yeraltında yaşamasını istemekle aynı şeydir. Yahudi halk, siyonistler değil, çaresiz bu talimata uymak zorunda kalabilir. Ancak, yeraltından, sığınaklardan çıkar çıkmaz ilk iş olarak siyonist İsrail'i terketmek üzere havaalanına koşacaklarından kimse şüphe etmesin. Bu, siyonistlerin başlattıkları savaşın en önemli ve ilk ağızdan karşılaştığımız sonucu olacak. Başka bir ifadeyle, **siyonistler,**

sürekli savaş halinde olmakla esasında kendi ayaklarına sıkıyor, siyonist İsrail'in yıkım koşullarını hazırlıyorlar. Netanyahu'nun kendisi bile, savaş emrini verdikten hemen sonra Yunanistan'a kaçıp soluğu orada aldıktan sonra siyonist İsrail'de kim yaşamaya devam etmek ister!

Avrupa'da ve dünyanın başka yerlerinde zulüm altındaki Yahudi halkın Filistin topraklarına göçü temeli üzerinde kurulmuş siyonist devlet, 2008'den beri göç alan değil, göç veren bir hale dönüştü. 2023 Ekiminde başlayan ve bugün genişleyerek İran topraklarına yayılan savaşla dışarı göç hareketi çok daha yoğunlaşacak. Bu, başlayacak değil, başlamış ve giderek yoğunluk kazanan bir süreçtir.

Siyonist İsrail'in her "zafer"i siyonist devletin yıkımına doğru atılmış güçlü bir adım olacak! Dün başlatılan savaş dahil.

Son 20 Yılın En Büyük Eylemi

Hollanda'da Lahey'in merkezinde yüzbinler, 14 Haziran Cumartesi günü Hollanda hükümetinin İsrail politikasına karşı bir "Kırmızı Çizgi" protestosu düzenledi. Ülkenin pek çok yerinden trenlerle Lahey'e gelen ve kırmızılar giymiş göstericiler, Malieveld'den Barış Sarayına kadar sembolik bir kırmızı hat üzerinde yürüdüler.

Eylem Oxfam Novib, Pax, Uluslararası Af Örgütü, Save the Children ve Médecins Sans Frontières gibi kuruluşlar tarafından organize edildi ve son 20 yılın en büyük eylemi olarak tarihe geçti.

Eyleme katılan halk, Hollanda hükümetinin İsrail'e verdiği askeri desteği kınarken, silah ihracatının derhal durdurulması ve Gazze'ye acil insani erişim sağlanması için çağrı yaptı.

Yapılan konuşmalarda Gazze'de Mart ayından bu yana yüzlerce kişinin açlıktan hayatını kaybettiği vurgulandı, Hollanda hükümeti İsrail'in

Gazze'deki eylemlerine karşı sessiz kalmakla suçlandı. Hükümetten İsrail'e yönelik daha sert politikalar benimsemesini, askeri ve siyasi desteğin sonlandırılmasını ve yaptırımlar uygulanmasını talep eden yüzbinler Uluslararası Adalet Divanı'nın da bulunduğu Barış Sarayı ile Hollanda Parlamentosunun önünden geçerek yeniden Malieveld Meydanı'na döndü.

Hollanda Geçici Hükümeti Başbakanı Dick Schoof bu eylem hakkında sosyal medyada bir açıklama yaparak "Gazze'den gelen görüntüler ve hikayeler ruhu yaralıyor. İnsani acı benzersiz ve kabul edilemez boyutta. Binlerce insan bugün öğleden sonra Malieveld'den Gazze için endişe, öfke ve hayal kırıklığıyla seslerini duyurdu." diyerek ateşkes sağlanması ve acı çeken nüfusa kitlesel olarak daha fazla insani yardım sağlanması gerektiğini ifade etti.

Yürüyüşe Katılanlar Sınır Dışı Ediliyor

Mısır, "Gazze'ye Yürüyüş" kapsamında Gazze'ye destek için Refah Sınır Kapısı'na gelenleri sınır dışı ediyor.

12 Haziran günü 200'den fazla Filistin yanlısı eylemci gözaltına alındı. Hollanda, Cezayir, Fransa gibi ülkelerden gelenler de dahil 170 kişi sınır dışı edildi. En kalabalık grup olan Yunanistan grubu da Kahire havaalanında gözaltına alındı.

Kahire havaalanına varışlarında gözaltına alınan Yunan heyetinin üyeleri 10 saat sonra serbest bırakıldı. Bu gelişme, Mısır hükümetine uygulanan siyasi ve yasal baskının, en önemlisi de derhal örgütlenen ve gözaltına direnen heyet gruplarının seferberliğinin ve ayrıca tutukluların onurlu ve kararlı duruşunun sonucudur.

Yunan heyetin ısrarlı ve direngen tutumu sonrasında bir ilk yaşandı, sınır dışı etme kararı askıya alındı. Yunanlı heyet üyeleri sınır dışı edilmeyi koşulsuz olarak kabul etmeyi reddettiler ve barışçıl, insani bir misyona katılma hakkı talep ettiler. Gözaltı alanında tartışılar, koordine oldular ve örgütlendiler. Bu kolektif direniş ve onurlu duruş sonuç getirdi. Yunanistan'da ve yurtdışında dayanışma seslerinin de etkisiyle, Yunanlı heyet serbest bırakıldı.

İkinci Perdeye Hazırlık

Umut Çakır

Kararlılığın derin bir nedeni var. Uzun bir baskı sarmalından ve ondan daha korkunç sefalet kıskacından bunalan emekçiler, her eylemde kalabalığın arttığını görüyorlar, kendilerine güven tazeliyorlar. Sergiledikleri güç büyüdükçe, tazeledikleri güven pekiştikçe, girdikleri eylem hattından beklentileri de yükseliyor.

Mart Ayaklanmasıyla ilk perdesini açan genel uyarı dalgası, görünüş itibarıyla bir rutine bindi. Ancak bu görüntü kimseyi aldatmamalı. İsyan dalgası biçim olarak rutine binse de, içerik bakımından derinleşiyor, yeni boyutlar kazanıyor, kitlenin kararlılık ve cüreti adım adım yükseliyor.

İçeriği belirleyen apaçık hale gelen sınıf dengeleridir. Gizlisi saklısı yok, tekelci sermaye panik halinde çöküyor ve dağılıyor; iflas dalgası dev holdingleri, asırlık şirketleri yere seriyor; bu panik ve korku iklimi sermayenin iktidar ve muhalefet cephesi arasındaki aşağılık bir uzlaşmayı mümkün kılacak koşulları yok ediyor, her iki kanadı da sonuna kadar gitmeye zorluyor. Bu sayede burjuva muhalefet kanalını kullanan artçı kitleler ile kendi bağımsız inisiyatifini kullanan öncü kitleler arasındaki mesafe daralıyor. Sonuçta, derinleşen içeriği ile genel isyan rutine binmiş biçimine sığamayacak

bir birikime doğru hızla ilerliyor.

Burjuva muhalefet odağı CHP, tüm reformist cenahın koşulsuz desteğiyle (ve tekelci sermayenin kerhen onayıyla, çünkü böyle bir onay olmadan CHP büyük adımlar atmaz) rutine bindirdiği mitinglerde, kuşkusuz, emekçi kitlelerin öfkesini dindirmeyi ve gazını almayı hedefliyor. Ancak, ne kadar uğraşsa da, ne öfke soğuyor, ne de gaz alınabiliyor. Aksine, her toplanma daha büyük kalabalıklara sahne oluyor, toplananlar her seferinde daha kararlı sloganlarla kürsü konuşmalarına karşılık veriyor. Kararlılığın derin bir nedeni var. Uzun bir baskı sarmalından ve ondan daha korkunç sefalet kıskacından bunalan emekçiler, her eylemde kalabalığın arttığını görüyorlar, kendilerine güven tazeliyorlar. Sergiledikleri güç büyüdükçe, tazeledikleri güven pekiştikçe, girdikleri eylem hattından beklentileri de yükseliyor. Yükselen beklenti, kurtuluşun yakın olduğu

umuduna yaslanıyor. O büyük baskı ve sefalet cenderesinden çıkıp umudu kuşanan, kurtuluşu tahayyül etmeye başlayan büyük kalabalıklar, bir kez daha o eski umutsuzluk çukuruna sessiz sedasız dönmeyi kabullenemezler. Bir kez umudu ve güveni pekiştiren, yeni bir yaşamı kurmaya yetecek denli büyük bir gücü açığa çıkaran bir ayaklanma yaşanmışsa, koşulları sürekli ağırlaşmaya devam eden sefalet de dayanılmaz olur. **Emekçiler şimdiye dek boğazlarını düğümleyen sefaletle dayanabildilerse, öz güçlerine dayalı bir kurtuluşu henüz tahayyül edemedikleri içindi.** Bu yüzden, rutin toplanmaları kararlılıkla dolduran kitleler -Özel doğru söylüyor!- oraya eyleme geliyorlar.

Özel doğru söylüyor ve dile getirdiği doğru, onu korkutuyor. Bu kalabalıklar, alışıldık seçmen profiline uymuyorlar. Bu denli büyük kalabalığı meydanlar, seçim dönemlerinin son birkaç gününde

görebilirdi. **Ezici çoğunluğu sefalet çukurunda, bir sonraki gün hayatta kalabilmek için çabalayan, bunun için aşırı çalışan, aşırı borçlanan ve bazı günlerini aç geçiren ve bu çabada tüm enerjisini tüketen bu kalabalık, eğer sürekli eylem alanlarını inat ve kararlılıkla dolduruyorsa, bunun altında yatan gelişme, devrimci bir uyanış içinde olmalarıdır.** Ancak böylesi bir uyanış yaşam savaşıyla, tükenmiş enerjilerini yenileyebilir ve eylem alanlarına inatçı bir süreklilikle koşmalarını sağlayabilir.

Kitlesel devrimci uyanışın burjuva muhalif CHP'nin yelkenlerini doldurduğu ve sadece bu partiye yaradığı söylenirse eğer, yine büyük bir hata işlenir. Çünkü ortada apaçık şu iki gerçek duruyor. Birincisi; muazzam kalabalıkların toplanmasına rağmen, anketler, yansıdığı kadarıyla CHP, son seçimde topladığı %38'lik oranın henüz gerisinde; ikincisi, İmamoğlu'nun adaylığı için toplanan imzalar, beklenen ivmeyi bir türlü yakalayamıyor. Eyleme katılanların çoğunun, CHP'nin burjuva

lakırdılarına karınları tok. Bunu, kürsü konuşmalarına verdikleri tepkiden anlıyoruz. **Özel ne vakit dinci-faşist iktidarı doğrudan hedef alan birkaç öfkeli söz söylese, kalabalıklar coşuyor, canlanıyor. Ama konuşma ne vakit İmamoğlu'na gelse, heyecan sönüyor.** Devrimci uyanış her eylemde kitlenin kanaatini ilerletiyor. İlk zamanlar meydan ne zaman "Hükümet İstifa" sesiyle dolsa, kürsüdeki Özel bu sloganın gittiği yeri yani hükümeti istifaya zorlayacak bir devrimci kalkışmayı zihinlerden uzaklaştırmak için, sloganları susturur ve erken seçim kartını öne sürerdi. Son eylemlerde Özel'in, bu sloganları susturmaya mecali kalmadı. Dahası, ne vakit tutuklananlardan bahsetse, yeni bir bela sloganla burun buruna geliyor. Meydandan yükselen "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" şiarını

bastırabilmek için organize ettiği bir grup, hemen başlıyor "Mustafa Kemal'in Askerleriyiz!" sloganlarına. Zavallı bir çaba.

Eylemlerden yansıyan bu görüntülerin netleştirdiği içeriği birkaç maddede özetleyebiliriz:

1) Eylemci kalabalığı yönlendiren ne CHP çağrılarıdır, ne de kürsü konuşmaları. Yönlendirici esas öge, kitlelerin yaşadığı dayanılmaz sefalettir. Sefaletin-baskının umutsuzluk gücüne güvenen, büyüyen güçle beraber artan bir kararlılık ve cüret sergiliyorlar.

2) Devam eden isyan dalgası, protesto ilkesi ile devrim ilkesi arasındaki çelişkiyi olgunlaştırıyor, bu çelişki eylemin bilincine yön veriyor. Protesto ilkesi, yeterince büyük bir kalabalık toplanırsa iktidarın geri adım atacağı varsayımına dayanır. Olaylar yeterince kanıtladı: Mart'ın en kitlesel ve şiddet yüklü eylemleri bile dinci-faşizme geri adım attıramadı, tersine iktidar varlık yokluk koşullarında kararlı adımlarını sürdürdü. Şimdi eylemci kitle içinde "Ya Silivri, Ya Saray" diyen sesler çoğalıyor. Bu tarz bir eylem, devrim ilkesine sığırma yapmaktır. Kitleler ne geriye evlerine dönebiliyorlar, ne de rutin hareketin düzeyini yeterli görüyorlar; geriye dönüş çekilmesi, olanaksız bir umutsuzluk demek; şimdiki hareket düzeyi ise kurtuluşu yakınlaştırmıyor. Sefaletin yönlendirmesindeki

Özel ne vakit dinci-faşist iktidarı doğrudan hedef alan birkaç öfkeli söz söylese, kalabalıklar coşuyor, canlanıyor. Ama konuşma ne vakit İmamoğlu'na gelse, heyecan sönüyor.

kitleler protesto ilkesinden devrim ilkesine sıçrayabilmek için gerekli cüreti, kararlılığı kuşanabilmek adına Mart'ta eylem alanlarını dolduruyorlar.

3) Eylemci emekçiler, henüz bağımsız bir irade sergileme ve buna uygun bir örgütlenme deneyiminden yoksunlar. Bu yoksunluk onları halihazırdaki CHP mitingleri üzerinden bir hareket hattına sürüklüyor. Ancak, kürsü ile aralarında giderek açılan kanaat-hedef-eylem biçimine dair farklılıklar, onları bağımsız inisiyatife zorluyor. 1 Mayıs ve İzmir işçi grevi, proletaryanın bağımsız sınıf hattının gücünü ve etkisini sergilemeye yetmişti. Bu yeni hattın, büyük kalabalıkları kendine çekeceği endişesine kapılan CHP, Mayıs'ta son vermeyi düşündüğü mitinglere devam kararı verdi.

Sınıf savaşımının emek cephesinde bunlar yaşanırken,

sermaye cephesine tam anlamıyla panik, karmaşa ve korku hakim. Kurban bayramını fırsat bilen pek çok fabrika, tatili 15 güne çıkardı; bu bir açıdan, ekonomiyi bekleyen “sudden stop” (ani duruş) koşullarının genel provasıdır. Yangın en tepeye büyük holdinglere sıçramış durumda. Vestel, 26 fabrikasıyla tüm Avrupa’nın “elektronik-beyaz eşya üssü” olmakla övünüyordu, ama şimdi borç yığını altında ezildi. Sekiz otomobil tekelinde kârlar geçen sene %56 oranında erimişti ve çöküş sürüyor. 150-500 listesine giren tekellerin çoğu zarar ettiğini açıklarken, diğerleri elde ettikleri kârları borç ödemekte kullandılar. Bayramda 15 gün tatil, tekellerde işletme için bile sermaye kalmadığını gösteriyor. Onlar için deniz şimdi gerçekten bitti. Sermayeyi saran korku ve paniğin çapını ölçmeye, Mart’tan bu yana yurt dışına kaçtığı tespit edilebilen 60 milyar dolar yeter de artar. Türk tekelleri, yavaş çekim bir çöküşten, hızlı çekim dağılmaya doğru ilerliyor.

TÜSİAD bu yılın başında dağılma emarelerini görmüş ve dinci-faşist iktidarı “Sistem çöktü” diye uyarıyordu. Gerçekten tekelleri sermaye TÜSİAD üzerinden dinci-faşist iktidara artık atı değiştirme zamanı geldiğini duyurmuştu. Ama vezir

Sermayeyi saran korku ve paniğin çapını ölçmeye, Mart’tan bu yana yurt dışına kaçtığı tespit edilebilen 60 milyar dolar yeter de artar.

‘gambit’i reddetti ve gelinen noktada şahı mata açık pozisyona soktu. Dinci-faşizm tekellerin bir başka iktidar seçeneğine yönelmesinden öylesine korktu ki, bu seçeneği ortadan kaldırmaktan başka bir çare bulamadı. İmamoğlu ve CHP’ye dalga dalga gelen operasyonlar bu ihtiyaçtan doğdu. Mesele bir “kayıp döviz” sınırını aştı. Özel’in ifade ettiği gibi “siyaset değil, varlık yokluk savaşı veriyoruz” noktasına ulaştı. Bu durum da, tıpkı proleter eylem iradesinin varlığı gibi, CHP’nin eylem alanlarından çekilmesini engelliyor. Ve her eylem emekçi saflarda tahkimat sonucunu yaratıyor ve karşılığında tekelleri sermayeyi daha umutsuz, daha özgüvensiz, daha korkak bir panik çukuruna sürüklüyor.

Bu karşılıklı sınıf dengeleri içinde kendine yer bulan genel emek hareketi, kazandığı ve kazanmaya devam ettiği içeriğe uygun bir eylem biçimine sürüklenmekten kaçamayacak. Mart ayaklanması, her ne kadar tüm illere ve yüzlerce ilçeye yayılmışsa da,

onun bahanesi, burjuva muhalefete yapılan operasyonlara yaslanıyordu. Tam kapsamlı bir “genel bahane” değildi. **Oysa şimdiden provası yapılan “ani duruş”, sefalet dayanak eşığı kalmamış aç-ışsız milyonların can havli isyanlarına dayanan bir genel bahane yaratacaktır.** Tam kapsamlı bir “genel bahane”nin önemi şurdadır: Bugün hareketi uzaktan izleyen Kürt halkı, büyük devrimci birikimi ve eylem kapasitesiyle, meydanlarda yerini alacaktır. Genel bahanenin gücü, ondan kaçınan özel ve karşı bahaneleri, ne kadar haklı da olsa, etkisiz kılmasında yatar.

Ayaklanmanın ikinci perdesi, Mart ayında sergilenen ilk perdeyi bir çocuk parkı eğlencesine çevirecek şiddetle, kararlılıkla ve cürette olacaktır. Bir yandan, rutine binen eylemler, birinci perdenin artçı kitlelerini ikinci perdeye hazırlarken, diğer yandan 1 Mayıs ve İzmir greviyle gücünü ortaya koyan birinci perdenin öncü kitleleri, bir sonraki sahnenin cüretini ve kararlılığını güvenceye alıyorlar.

Kadınlar “Kadın Grevi”nde Yine Sokaktaydı

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da 14 Haziran'da yapılan Kadın Grevi'nde biz de Emekçi Kadınlar olarak dövizlerimizle yerimizi aldık. “Vardım, Varım, Var Olacağım”, “Kadın-Devrim-Özgürlük”, “Jin, Jiyan, Azadî” ve “Kadın Olmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz” sloganlarıyla biz de alanlardaydık.

İsviçre genelinde yarım milyona yakın insan bu büyük buluşmaya katıldı.

Dünya genelinde yaşanan ayaklanmalar ve eylemler devam

ediyor. Faşizm hız kesmeden dört bir yandan hem içerden, hem dışardan saldırılarını sürdürüyor. İsviçre'de düzenlenen Kadın Grevi de bu saldırılara karşı güçlü bir duruş oldu.

İsviçre'de o gün rekor düzeyde sıcaklıklar yaşanmasına rağmen, kadınlar alanları coşkuyla doldurdu. Kadınlar, her türlü gericiliğe, kadın düşmanlığına ve baskıcı sistemlere karşı seslerini birleştirerek yükselttiler. Mücadele ruhlarını evlerinin balkonlarına, sokaklara ve yürüyüş boyunca karşılaştıkları insanlara taşıdılar. Bu, çevredeki

insanların da destek vererek yürüyüşe katılmalarına vesile oldu.

Her yerde olduğu gibi, Kadın Grevi'nde de kitlenin ruhu Filistin halkıyla dayanışma içindeydi. Yürüyüş boyunca siyonizm ve faşizm karşıtı sloganlar sokaklarda yankılandı. İnsanlar her fırsatta “Filistin’e özgürlük”, “Nehirden Denize Özgür Filistin”, “Soykırıma hayır” gibi sloganlarla seslerini yükseltti. Faşizmin ve baskıların tüm engellemelerine rağmen, kadınların isyanı alanlardaydı.

Toplanma alanında bulunan Bilet Satış Binasının çatısına çıkan devrimci ruhlu genç kadınlar, kendi serbest kürsülerini oluşturarak inisiyatif aldılar. Kadınlar, kendi seslerini kendileri duyurmak için kürsülerini yarattılar. Bu cesaret ve örgütlülük, grevin ruhunu ve kadınların gücünü bir kez daha gözler önüne serdi.

Bu grev, kadınların yalnızca kendi hakları için değil, aynı zamanda dünyanın dört bir yanında ezilen kadınlar ve halklar için yürüttükleri özgürlük mücadelesinin bir parçasıydı. Her türlü kadın düşmanlığına ve sistemin baskıcı yapısına karşı kadınların sesi yükseldi.

Yürüyüş boyunca kadınlar, şehrin çeşitli yerlerine yazılamalar yaptılar ve pankartlar astılar.

İsviçre’den Emekçi Kadınlar

